

Învierea Lui Hristos

Eveniment istoric - temei al mărturisirii de credință

Încep prin a rosti salutul pascal „Hristos a înviat!” - pentru simplu fapt că eu cred în Învierea lui Hristos. Mărturisirea învierii lui Hristos, pentru mine, nu este doar una din multele mărturisiri ale Bisericii sau cea mai importantă mărturisire a Bisericii, ci este un Adevăr fundamental, existențial. De aceea, înainte de a exprima un punct de vedere referitor la acest eveniment mai presus de înțelegere, cu smerenie îl întreb pe cititor „Tu crezi?”. Nu doar dacă crezi în Înviere, ci te

întreb dacă crezi în Sfintele Scripturi, dacă crezi în Dumnezeu și dacă crezi în descoperirea Lui; căci dacă nu crezi în Dumnezeu ești un om fără Dumnezeu, căruia nu are rost să-i vorbesc despre Înviere, iar dacă nu crezi în descoperirea Lui Dumnezeu și în Sfintele Scripturi înseamnă că ești un om care pune bază pe nestatornicile idei ale filosofilor și pe poveștile neputincioșilor povestitori (făcătorilor de basme). Pentru necredincios nu există sacru și valoare, ci totul este dus în derizoriu (inclusiv cuvântul Sfintelor Scripturi) și atunci, pentru ce i-aș vorbi despre Înviere?

Eu mărturisesc că: Adevărul statormic se găsește în cuvântul lui Dumnezeu, care a binevoit să ni se descopere, până la a ne grăi, „față către față”, prin Fiul Său, întrupat din Sfânta Fecioară Maria. Nu există descoperire mai presus decât în Hristos. La această mărturisire te invit și pe tine. Ia-ți reper al vieții sacral și atunci te voi întreba: poate fi Dumnezeu biruit de moarte? Ce fel de Dumnezeu poate fi acela care ar fi neputincios în fața morții? Mincinoasă este mărturisirea că: „Hristos nu a înviat”, care ne face să nu mai putem mărturisii că Fiul este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, care ne face să nu mai putem mărturisii că Fiul este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, născut, iar nu făcut”. Iată cum ceea ce credem că este mai presus de înțelegere devine atât de înțeles. Este nevoie doar de mai puțină cercic.

Învierea Lui Hristos este temeiul credinței noastre. Sf. Ap. Pavel spune că: „dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică e și credința noastră” (I Cor. 15,14). Fără Învierea Lui Hristos, tot eșafodajul, toată

construcția mărturisirii de credință cade: nu există Dumnezeu veșnic fără a fi biruit al morții; nu există Dumnezeu Atotputernic biruit de moarte; nu există iubire dacă finalitatea este moarte; nu există veșnicie dacă nu există Înviere; nu are rost Întruparea Lui Hristos dacă moartea domnește mai departe. Fără Înviere, credința omului devine un sistem de percepte care aparține gândirii și închipuirii umane, și nu izvor de viață. Fără Înviere, nimic din ceea ce există, inclusiv efemera noastră viață, nu are valoare.

Învierea Lui Hristos dă sens tuturor sistemelor de gândire umană și răspunde celei mai grave întrebări a omului: care este destinul meu? Paradoxal, Învierea Lui Hristos dă sens chiar îndoielilor necredincioșilor, pentru că însuși faptul de a te îndoi de ceva face ca acel ceva să existe. Învierea dă sens existenței omului, arătând fiecăruia calea: celui credincios - viața și împărăția lui Dumnezeu, iar celui îndoielnic și necredincios - moartea. Învierea Lui Hristos răspunde și necesității omului de a fi iubit de Dumnezeu, căci cel care îl iubeste pe Dumnezeu este iubit de Dumnezeu și Dumnezeu îl face părtaș învierii din morți a Fiului Său, dar și dreptății de a da fiecăruia după trebuința lui: celui cu credință învierea, în care crede și pe care o mărturiseste, iar celui necredincios moarte, în care crede și pe care o mărturiseste.

Nu mă străduiesc să argumentez Învierea. Învierea este evidentă și, paradoxal, se încadrează perfect logicii umane. Învierea Lui Hristos este temei al credinței și în același timp este și subiect al științei și dezbaterii filosofice. Dumnezeu nos-

tru este un Dumnezeu biruit al morții și tocmai de aceea este singurul adevăratul Dumnezeu. Peste toate, Învierea Lui Hristos dă răspuns și sens vieții noastre. Hristos mi-a spus „și tu vei învia”, iar eu cred în nemincinoasele Lui cuvinte, căci, dacă în cuvântul Lui Dumnezeu nu cred, îmi rămâne să cred doar în poveștile, în presupunerile și sofismele minții umane.

Dacă iubești viața, dacă crezi în Dumnezeu, dacă crezi că omul are destinul legat de veșnicie, mărturiseste împreună cu mine „Hristos a înviat!” și învâță să rostești în fiecare zi această cuprinzătoare rugăciune: „Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim, că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim.

Veniți toți credincioșii să ne închinăm Sfintei învierii lui Hristos; că iată, a venit prin Cruce bucurie la toată lumea.

Totdeauna, binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.” Amin.

Credincioșilor din parohiile răsnovene, celor rânduți cu administrarea urbei și preoților slujitori le transmitem gândurile noastre bune, rodul rugăciunilor noastre și binecuvântarea Lui Dumnezeu.

Sărbători ferice tuturor! Hristos a înviat!
Protopop Stavrofor Pr. Gheorghe Colțea
Protopop de Râșnov – Bran – Zărnești
„Cruce Șaguniană”

Parohia Râșnov IV

„Acum, toate s-au umplut de lumină; și cerul, și pământul, și iadul, și cele dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întîrit”. (Canonul învierii - Cântarea a treia)

Sfintele Paștele, ca sărbătoare a învierii lui Hristos, reprezintă culmea întregii vieți liturgice ortodoxe. Sărbătoarea Paștelui desăvârșește, pătrunde și dă sens tuturor celorlalte sărbători ale Bisericii. Duhul Sfânt trimis de Hristos cel înviat realizează extensia vieții Lui în umanitatea care crede în El, Paștele fiind astfel mesajul central al credinței noastre. În lumina Sfintei învierii, Ortodoxia vede sensul și puterea Crucii, percepe vremelnicia morții, transformată în trecere, prezintă destinația ultimă a omului: îndumnezeirea lui și caută să pătrundă taina Bisericii și a euharistiei ca remediu al nemuririi.

Prin Lumina învierii ni se descoperă dragostea nemărginită pe care Mântuitorul Iisus Hristos o are pentru noi. Învierea lui Hristos este nouatace absolută. Prin Înviere nouă oamenilor ni s-a deschis posibilitatea de a trăi în nădejdea învierii noastre și a vieții veșnice. Avem astfel posibilitatea ca viața noastră de acum să fie o pregătire pentru înviere spre a trăi veșnic împreună cu Hristos Cel înviat.

Ortodoxia nu separă, nici în teologia, și nici în spiritualitatea sa, taina Crucii de cea a învierii căci, pentru ea, este vorba de aceeași taină a iubirii divino-umane în interiorul căreia se împlinesc mântuirea și îndumnezeirea umanității asumate de Dumnezeu Fiul.

Învierea este manifestare a puterii Crucii „Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii

Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim (...) Iată, prin Cruce a venit bucurie la toată lumea. Totdeauna, binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignirea răbdând pentru noi cu moartea pe moarte a strical”. Legătura interioară între Cruce și Înviere este o dominantă a întregii spiritualități. Învierea reprezintă îndumnezeirea omului. Umanitatea întreagă, suflet și trup, pentru totdeauna vie, este înfăptuirea asemănării cu Dumnezeu. Omul înviat se aseamănă lui Dumnezeu Cel viu, al cărui chip este. Învierea restabilește și face pe deplin transparentă dimensiunea fundamentală a trupului, a materiei create, dimensiunea sa sacramentală, mai precis, capacitatea de participare integrală și veșnică la viața divină.

Învierea nu reprezintă eliberarea de trup, ci gloriificarea lui prin Dumnezeu. În Hristos Cel înviat, „pulberea” trupurilor despre care vorbește Vechiul Testament nu se mai întoarce în pulberea pământului pentru a se pierde în el, pentru totdeauna vie, ea urcă la cer în intimitatea vieții divine trinitare și rămâne pentru veșnicie trupul viu al lui Dumnezeu Fiul. Prin Înviere ni se descoperă importanța imensă a vieții noastre în trup, a vieții noastre în istorie, căci prin trup persoana umană se integrează în istorie. Umanitatea lui Hristos, răstignit de oameni și înviat de Dumnezeu, dăinuie în însuși interiorul Sfintei Treimi ca izvor de putere spirituală și de nădejde pentru toți cei care, îi urmează lui Hristos.

Prin moartea și Învierea Mântuitorului Iisus Hristos credem, ne mântuim și trăim în marile idei morale care au devenit patrimoniul spiritual al întregii omeniri. Învierea lui Hristos a rupt valul care acoperea omului misterul existenței post-mortem, a deschis vieții omeniești o privire spre zarea

veșniciei, a luat morții rolul și caracterul de sfârșit tragic și dureros. Iisus Hristos „a fost dat morții în trup”, cum spune Sfântul Apostol Petru, dar „a fost făcut viu în duh”, a murit în trup omenesc, dar a înviat în trup dumnezeiesc .

Sărbătoarea învierii Domnului, să aducă bucurie în casele și inimile tuturor credincioșilor. Pretutendeni unde este închinat Domnul nostru Iisus Hristos, ziua învierii Lui să reverse lumină în cugetele noastre, bunătațe, liniște și spor întru toate.

"HRISTOS A ÎNVIAT!"

Preot Iconom Stavrofor
Giurgiu Ilarie - Dorin
Parohia Râșnov IV

Hristos a înviat din morți, iar prin Învierea Sa le-a dat curaj Apostolilor pentru propovăduirea învătăurii Sale. Învierea Domnului a schimbat și ziua de odihnă săptămânală pentru Duminică, în locul saba-tului. Învierea Domnului nu poate fi contestată pentru că însuși Hristos după această mare minune a întemeiat Biserica Sa „pe care nici porțile iadului nu o vor birui” (Mt 16,18).

Învierea din morți a Domnului nu este o posibilitate, ci o certitudine. De acest lucru ne-a convins El însuși, ne-au convins Apostolii, Sfinții, mucenicii și mărturisitorii bisericii. A înviat pentru noi ca să ne descopere Împărăția Sa.

În acest sens ne încredințează Apostolul Neamurilor: „Acum a înviat din morți Hristos, fiind începutura învierii celor adormiți”. Cântările Sfintei învierii trezesc în noi bucurii pe care cuvintele sunt prea sărace pentru a le exprima pe deplin.

Prin Învierea Domnului toate s-au umplut de bucurie, cele de sus și cele de jos. Lumina strălucitoare de la Mormântul gol din grădina Ghetsimani a strălucit peste întreaga omenire, înlăturând întunericul necunoștinței. Lumina strălucitoare a învierii Domnului învalua sufletele tuturor, transformându-le, curățându-le, înobilându-le, înălțându-le curate către tronul Celui Preaînalt.

Deci, să ne bucurăm duhovnicește, mulțumind lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem și anul acesta la Sf. Paști și să cântăm împreună această cântare: Ziua învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi să iertăm toate pentru Învierea și așa să strigăm: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.

AMIN!

Preot RADU BOGDAN

De Paști

Iubiți credincioși...

Mă adresez în modul familiar binecunoscut inspirat de indiciul celor care ne-au cerut, mie și celorlalți preoți din Râșnov, să vă împărtășim câteva gânduri legate de sărbătoare. Nu știu cât de bine prinde formula captată de interfața oarecum impersonală a hârtiei. Dumneavoastră, celor obișnuiți cu ea de la biserică, probabil abia dacă vă sugerează parțial elementară elocvență a viului grai. Dumneavoastră, celorlalți, și mai puțin sau deloc dacă nu chiar o iritare proprie agregatelor de clișee.

Și totuși... Iubiți credincioși...

Formula ne asumă concentrat, subiectivând două din cele trei calități sau virtuți specific creștine: credința – în Dumnezeu desigur, nădejdea – în cele veșnice desigur și iubirea – caritativă desigur. Este ultimativ spus sau neintere-sant? Mă întreb și vă întreb pentru că niciunde că în aceste noțiuni/realități absolutul nu-și poate găsi, în ce vă privește, justificarea, după cum transcenderea lor dinspre concretul ființei, cu datele ei antropologice primare ori rafinate cultural, către împărăția cerurilor le văduvește de substanță, în ce-i privește pe ceilalți, cei prea puțin credincioși. Tentația concretului exclusiv care este și tentația necredinței ne încearcă pe toți aproape irezistibil de vreme ce chiar unul dintre apostoli da credit mai mare iubirii concrete de aproapele decât iubirii în orizontul contemplativ. Dar și dacă am rămâne în omenescul experienței, șinele ne rămâne incomparabil mai concret decât celălalt care, potrivit altui apostol, îl poartă pe Dumnezeu. Cât de neactiv poate fi astfel să înlocuiești portretul și carnea și sufletul iubitei/iubitului cu icoană, cu generozitatea, cu milostenia! Iubirea de iubita/iubit este de atâtea ori, în final, absorbită de iubirea de sine. Geloșii probabil o știu cel mai bine. Și egoiștii.

Deci... Iubiți credincioși...

Trebuie să încropim ceva aici, foarte pe scurt, care să aibă drept concluzie rațiunea de a fi a Paștilor. Nu mă gândesc la vreo justificare în fața celor necredincioși. Dumnezeu nu are carte de identitate, nici certificat de existență. Are El niște argumente existențiale cărora cu greu le poate face față cineva. Necredința este ironizarea supremă a propriei existențe. Mă gândesc la altceva. La eveniment. Căci auzim prea des cum sărbătorile noastre simbolizează și doar simbolizează una, alta. Auzim prea des cum folclorul religios din vulgata tolerată a ajuns parazit și paralizant al autenticului. Auzim prea des amuzamentul stărnit de comportamentul plăvan al unor protagoniști, celebranți sau asistenți, la manifestările religioase. N-ar fi asta o problemă dacă viața nu ne-ar fi invadată de televiziune. Și dacă astfel indiscreția mediatică n-ar deveni, persuasiv, bârfa generală. Așadar, o întoarcere către eveniment, în speță, către înviere. Odată cu ea stă sau cade credința noastră. Fără evenimentul concret, mundan, uman, istoric al învierii lui Hristos, nu doar Paștele, ci credința creștină ar fi de o absurditate în toată forța termenului. Dar ce paradox! Învierea însăși este o absurditate, căci contravine oricărei experiențe care dă măsură bunului simț. Totuși, spune alt apostol, nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea înțelepților. Dar iarăși, ce paradox! Viața permanent biruită de moarte, neputința în fața morții, incertitudinea permanentă! Nu țin și asta de absurd? Cum să edificăm moartea ca destin când identitatea, esența identității este viață? Dacă învierea nu face parte din credința noastră, să nu ne mai pierdem timpul cu Dumnezeu, biserică și mai știu eu ce. Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri, spune iarăși apostolul. Dacă Hristos n-a înviat, religia care-i poartă numele nu este decât o minciună. Creștinismul nu s-ar oferi decât ca un tablou ale cărui narațiuni și sentințe n-ar putea pretinde decât un realism golit de misterul său, subminat de o teologie și o practică ulterioare imposibil de asimilat și exprimat coerent. Ar fi rezonabil punctul de vedere că religia teazarizează o listă ineptă de bazaconii. Cu alte cuvinte, dacă Hristos n-a înviat, spune același apostol, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră. Învierea lui Hristos este răspunsul expozițional, pipăibil al frământării întrebătoare cu privire la șinele esențial pe care o încearcă omul. Și mai este ceva. Începutura învierii noastre. Adevărul vieții veșnice. Căci, spune apostolul, (apostolii sunt discipolii sceptici, dar în final martorii oculari ai unui eveniment devenit pentru ei peremptoriu, ai învierii lui Hristos) dacă Hristos a înviat și noi vom învia. Ceea ce apostolilor li s-a oferit prin experiența nemijlocită, nouă ne este dat prin credință, prin creditul cu care investim mărturia lor. Adică, spun ei, ceea ce ochii noștri au văzut și urechile noastre au auzit, aceea vă vestim.

În sfârșit... Iubiți credincioși...

Recunoștința noastră față de Dumnezeu este recunoașterea Lui în ce are ca specific absolut – existența care-L denumește, „Eu sunt Cel ce Sunt” – precum și acceptarea împărtășirii acesteia nouă prin învierea lui Hristos, precum și mărturia noastră de paști, esențială nu formală, evenimentială nu simbolică: Hristos a înviat!

Preot Dorin Șerban

O știre mereu actuală: Hristos a înviat

1. Vă aduc aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, 2. Prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o - dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați crezut în zadar 3. Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; 4. Și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; (1. Corinteni 15,1-4)

Dragi creștini, frați și surori ai Râșnovului,

Există printre noi știri și informații pe care dorim să le auzim tot timpul. De exemplu despre o naștere, despre o floare nouă, despre pace și prosperitate și altele. Și știrea despre învierea mântuitorului este o astfel de informație. Din epistola apostolului Pavel (1. Cor. 15,1-4) auzim care știre este mai presus decât alte informații creștine: Hristos a înviat din morți!

Auzind această știre ar trebui să avem motiv a ne bucura. Dar traiul zilnic ne arată altceva. Toată viața tinde spre moarte. Și va veni timpul nostru, când vom fi din nou „pământ din pământ și cenușă din cenușă”. Știrea tristă pe care o trăim zilnic este că încă moartea ne stăpânește. Dar această știre este

unde ne ducem. Și totodată trebuie să ne reamintim ce obligații creștine ne revin nouă pe pământ. Și una din aceste obligații este vestirea învierii lui Hristos. Nu este o obligație numai de Sfintele Paște, ci oricând și oriunde trebuie să vestim: Hristos a înviat din morți!

Chiar dacă noi uităm acest lucru, să fim siguri, că Isus Hristos nu ne uită. Mântuitorul nostru nu ține distanță față de noi. El caută apropierea de noi, ca să aibă parte de viața noastră și să ne ajute. Dureros este însă faptul că multă lume uită că Hristos a înviat din morți pentru noi, și nu pentru sine. El n-a avut nevoie fiind însuși Dumnezeu. Pentru noi Hristos a biruit moartea și ne-a deschis un drum spre veșnicie, un drum spre ferice veșnicie.

Chiar această știre este demnă de a fi vestită în toată lumea, pentru că este o știre care zice un adevăr divin. Noi cu toții care credem în Isus Hristos, Mântuitorul nostru, nu vom fi niciodată pierduți, ci o să avem în Dumnezeu un mare viitor. El ne-a dat însuși viața veșnică.

Hristos a înviat! Adevărat c-a înviat!

Preot paroh Boltres Kurt
Biserica Evanghelică C.A. Râșnov